

РЕШЕНИЕ

№ 14121

София, 21.12.2016

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Шесто отделение, в съдебно заседание на двадесет и първи ноември в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:НАТАЛИЯ МАРЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ:НИКОЛАЙ ГУНЧЕВ

ВЕСЕЛА АНДОНОВА

при секретар
на прокурора

Станка Ташкова
Македонка Поповска

и с участието
изслуша
докладването

от съдията **ВЕСЕЛА АНДОНОВА**
по адм. дело № 392/2016. ☐

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 119 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по касационна жалба на Директора на Териториално поделение на НОИ - [населено място], против решение № 2208/27.10.2015 г. по адм. дело № 1797 по описа за 2015 г. на Административен съд - Варна, с което е отменено решение № 27/22.05.2015 г. на Директора на ТП на НОИ - [населено място], с което е потвърдено разпореждане № 6202185093/18.02.2015 г. издадено от ръководител „ПО“ в ТД на НОИ [населено място]. Изложените съображения за пороци на съдебното решение релевират нарушения на съдопроизводствени правила, на материалния закон и необоснованост като касационни основания за отмяна по чл. 209, т. 3 от АПК. В съдебно заседание касаторът - редовно призован, не се явява и не се представява.

Ответникът - Г. Х. П. чрез пълномощника и адв. Стефанов изразява становище за неоснователност на касационната жалба по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмен отговор и писмени бележки.

Върховният административен съд, шесто отделение, счита касационната жалба за процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от страна с правен интерес по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на касационно оспорване съдебен акт.

След като провери решението по реда на чл. 218 от АПК, настоящият съдебен състав намира касационната жалба за неоснователна. Решението на първоинстанционния съд е валидно и допустимо. Същото е правилно и обосновано.

Производството пред Административен съд Варна е образувано по жалба на Г. Х. П. против Решение № 27 от 22.05.2015 г., издадено от изпълняващ длъжността Директор ТП на НОИ [населено място]. С оспорения индивидуален административен акт /ИАА/ е отхвърлена жалба на г-жа Г. Х. П. против разпореждане № 6202185093 от 18.02.2015 г. на ръководител "ПО" при същата администрация, с което на жалбоподателя е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 20.11.2014 г. в размер на 610,72 лв.

От данните по делото се установява, че производството по отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст е започнало въз основа на подадено от Г. Х. П. заявление от 20.01.2015 г. до Директор ТП на НОИ [населено място]. Към заявлението е представила доказателства за осигурителен стаж по опис. На жалбоподателката е зачетен осигурителен стаж 28 г. 05 мес. 05 дни от втора категория труд, 05 г. 08 мес. 15 дни от трета категория труд, общ осигурителен стаж, преобразуван по чл.104 от КСО 41 г. 02 мес. 29 дни. Въз основа на горното с Разпореждане № 6202185093 от 18.02.2015 г. на ръководителя на "ПО", на жалбоподателката е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на 610,72 лв. В производство по чл. 117, ал.3 от КСО по обжалване на горното разпореждане, директорът на ТП на НОИ – [населено място] с оспореното решение е отхвърлил жалбата против разпореждането, по съображения, че при определянето на ПОСВ е взел предвид представените от жалбоподателката доказателства, относно осигурителният стаж и доход, както и служебно е събрал данни за изплатени суми от обезщетение за временна неработоспособност. Определената ПОСВ е съобразена с разпоредбите на чл.70, чл.127, ал.1 и ал.3 от КСО, чл.21а, ал.1 от НПОС.

С обжалваното решение Директорът на ТП на НОИ [населено място] е отхвърлил жалбата на Г. П. срещу Разпореждане от 18.02.2015 г. на Ръководител „ПО“ при ТД на НАП [населено място], с което ѝ е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 20.11.2014 г. в размер на 610,72 лв. Мотивите на органа са че съгласно разпоредбата на чл.127, ал.3 от КСО индивидуалният коефициент по чл.70 от КСО се намалява на базата на съотношението между размерите на осигурителните вноски за универсален пенсионен фонд и за фонд „Пенсии“ за трета категория труд за лицата, родени преди 01.01.1960 г.

по ред, определен с акт на Министерски съвет. На основание чл.21а, ал.1 от НПОС при определяне на индивидуалния коефициент съгласно чл.70 от КСО на лицата по чл.127, ал.1 от КСО осигурителният доход за периода след 31.12.2001 г. се намалява с коефициент, представляващ среднопретегленото съотношение между размерите на осигурителните вноски за универсален пенсионен фонд и за фонд „Пенсии“ за трета категория труд за лицата родени преди 01.01.1960 г. При изчисляване размера на пенсията органа е взел предвид текста на разпоредбата на чл.70, ал.3 от КСО – при изчисляване на индивидуалния коефициент е взето предвид от дохода на лицето върху който са внесени осигурителни вноски за периода от три последователни години от последните 15 г. осигурителен стаж до 01.01.1997 г., като жалбоподателката в заявлението си от 20.01.2015 г. е посочила, че желае този период да бъде от 01.01.1993 г. до 31.12.1995 г. Решаващият орган е приел, че пенсията за ОСВ на Г. Х. П. е определена правилно, при съобразяване с разпоредбите на закона и представените удостоверителни документи за осигурителен стаж и доход, поради което жалбата срещу разпореджането се явява неоснователна, заради което и е потвърдил същото.

По делото е приета съдебно счетоводна експертиза. От заключението на вещото лице се установява, че максималният пълен коефициент на г-жа П. по чл.70 от КСО без да се намалява, съгласно чл.127, ал.3 от КСО и чл.21а, ал.1 от НПОС е 2,398. Като се намали осигурителният доход съгласно чл.127, ал.3 от КСО и със съотношението по чл.21а, ал.1 от НПОС се определя индивидуалният коефициент на пенсията в размер на 2,098. Информация за периодите на временна неработоспособност на П. за периода след 31.12.2001 г., която е използвана при направените изчисления е предоставена от жалбоподателката, въз основа на извършени от нея справки чрез ПИК и онлайн услугите на електронната страница на НОИ. Като се изключат периодите на временна неработоспособност, съгласно чл.9, ал.2, т.2 от КСО, при изчисляване на съотношението между размера на вноските за универсален пенсионен фонд и вноските за фонд „Пенсии“ се получава индивидуален коефициент на пенсия в размер на 2,103. Съгласно заключението на вещото лице и поставените задачи общият размер на пенсията възлиза в размер на 700,85 лв.

Спорът между страните е, дали правилно осигурителният орган е определил личната пенсия на Г. П. за осигурителен стаж и възраст.

На основание чл. 127, ал. 1 от КСО (в приложимата редакция), жалбоподателят като лице, родено след 31 декември 1959 г. и осигурено при условията и по реда на част първа, е подлежал на задължително

осигуряване за допълнителна пенсия в универсален пенсионен фонд. При определяне на индивидуалния му коефициент по чл. 70 се прилага ал. 3 на чл. 127, която предвижда намаление на коефициента на базата на съотношението между размерите на осигурителните вноски за универсалния пенсионен фонд и за фонд "Пенсии" по ред, определен с акт на Министерския съвет. На основание чл.21а, ал.1 от НПОС при определяне на индивидуалния коефициент съгласно чл.70 от КСО на лицата по чл.127, ал.1 от КСО осигурителният доход за периода след 31.12.2001 г. се намалява с коефициент, представляващ среднопретегленото съотношение между размерите на осигурителните вноски за универсален пенсионен фонд и за фонд „Пенсии“ за трета категория труд за лицата родени преди 01.01.1960 г. Среднопретегленото съотношение по ал.1 се намира, като вноската за допълнително задължително пенсионно осигуряване се раздели на вноската за фонд "Пенсии" за съответния период и получените съотношения се умножат по броя на месеците, за които се отнасят. Сборът на получените произведения се разделя на общия брой на месеците, включени в периода. Съгласно чл. 70, ал. 5 от КСО, индивидуалният коефициент се определя, като всяко от съотношенията по ал. 4 се умножава съответно по броя на месеците, за които то е установено, и сборът на получените произведения се разделя на общия брой на месеците, включени в двата периода.

Осигурителният орган е приел, че за периода 01.01.1993 г. – 31.12.1995 г. общият доход на жалбоподателя, който е роден през 1962 г., е в размер на 250310,00 лв. За периода м. 01.04.1997 г. – 19.11.2014 г., осигурителният доход е 169929,56 лв. В оспореното разпореждане е отразен среднопретеглен коефициент (SPK) 0.205, но липсват данни за начина, по който е извършено изчисляването. Изясняването на въпроса във връзка с правилното определяне на коефициента по чл. 21а от НПОС във вр. с чл. 127 от КСО изисква специални икономически знания. Назначената от първоинстанционния съд икономическа експертиза е дала заключение, съгласно което среднопретегления коефициент е 0,152, а не 0.205, както е приел пенсионният орган. Приетата по делото експертиза е направила математически изчисления в съответствие с относимите разпоредби на КСО и НПОС, поради което наведените възражения от касатора в тази насока са неоснователни. Първоинстанционният съд е изложил подробни съображения защо кредитира приетата по делото ССЕ, които настоящият съдебен състав споделя и намира за ненужно да преповтаря.

Както в издадените административни актове, така и в заключението на

вещото лице, липсват данни за осигурителната вноска за допълнително задължително пенсионно осигуряване и вноската за фонд "Пенсии", дължими за жалбоподателя за съответния период. Вещото лице е определило коефициента, като е използвало процентите на осигурителните вноски за фонд "Пенсии", установени със Закона за Държавното обществено осигуряване за съответната година и процентите на осигурителните вноски за ДЗПО, установени с чл. 157, ал. 1 от КСО, но приложеният механизъм, довел до крайното изчисление, не е получил цялостно изяснение. Както вече се посочи, осигурителният орган е отразил друг среднопретеглен коефициент.

Правилно съдът е приел, че в процесните административни актове не е приложена справка, съгласно която да се установи за процесните периоди, през които жалбоподателката е била в болнични, поради временна неработоспособност, намален съответно увеличен ли е коефициента по реда на чл. 21а, ал. 1 от НПОС. От обжалвания административен акт също така не може да се установи взета ли е предвид вноската внасяна от държавата в размер на 12 %.

Оспореното решение по чл. 117, ал. 3 от КСО и разпореждането са издадени при съществено нарушение на административнопроизводственото правило за излагане на обосноваващите ги фактически съображения, което е пречка за съда да упражни съдебен контрол за законосъобразност, както правилно е приел първоинстанционният съд.

От гореизложеното се установява, че тезата на касатора за неправилност на решението не може да бъде кредитирана. Първоинстанционният съд е постановил решението си в съответствие с доказателствата по делото и относимата към тях материалноправна уредба. Това налага извод за правилност на проверявания съдебен акт, който при липсата на касационни основания, водещи до неговата отмяна, следва да бъде оставен в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 1 и 2 АПК, Върховният административен съд, шесто отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2208/27.10.2015 г. по адм. дело № 1797 по описа за 2015 г. на Административен съд - Варна.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.